

Arrest

nr. 56 341 van 21 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2010 in eigen naam en in naam van zijn minderjarig kind X heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 november 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 november 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. VERFAILLE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Spaanse nationaliteit, dient op 27 juli 2009 een aanvraag in van verklaring van inschrijving, als student.

Dezelfde dag dient zijn minderjarige dochter een aanvraag in van verklaring van inschrijving als bloedverwant in neerdalende lijn, in functie van verzoeker.

Op 8 oktober 2009 wordt aan verzoeker een E-kaart afgeleverd, geldig tot 30 juni 2010.

Op 30 juni 2010 dient verzoeker een aanvraag in van verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende.

Op 30 september 2010 deelt verzoeker mee dat hij over voldoende inkomsten beschikt.

Op 13 oktober 2010 deelt het OCMW van Langemark mee dat verzoeker een volledig leefloon ontvangt.

Op 3 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van H.P.M.M. (...) geboren op 05-06-1968 van Spaanse nationaliteit EN H.D.V.C. geboren op 15-12-2007 van Spaanse nationaliteit

Aan de betrokkenen wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 27-07-2009 een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als student. Betrokkene verkreeg een E-kaart op 08-10-2009. Uit het administratief dossier blijkt dat de situatie van betrokkene sindsdien compleet veranderd is. Betrokkene beschouwt zichzelf kennelijk niet meer als student gezien hij een (overbodige) nieuwe procedure als werknemer/werkzoekende heeft opgestart. Betrokkene legde ter staving daarvan volgende bewijsstukken voor: nl. een inschrijvingsbewijs bij de VDAB, een aanvraag opleiding dakdekker en een attest waaruit blijkt dat hij een opleiding Nederlandse les volgt.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uit de nieuw voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene, in de praktijk, nog steeds student is, alhoewel hij zichzelf omschrijft als werkzoekende en als werkzoekende is ingeschreven bij de VDAB. Immers in de praktijk blijkt betrokkene eerst Nederlands te moeten leren en een opleiding tot dakdekker te moeten volgen, alvorens zich kandidaat te kunnen stellen op de arbeidsmarkt. Overeenkomstig art. 40, §4, 3° van de wet van 15.12.1980 kan betrokkene derhalve nog steeds als student worden beschouwd, gezien ook een beroepsopleiding in overweging kan worden genomen. Betrokkene voldoet echter niet aan de andere voorwaarde om als student het verblijf te kunnen behouden: nl. over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel. Uit het administratief dossier blijkt immers dat betrokkene zich tot het OCMW heeft moeten wenden (zie inschrijvingsbewijs VDAB met vermelding 'ingeschreven op vraag van het ocmw' en de vermelding op het voorgelegde attest van het CVO waaruit blijkt dat betrokkene geen inschrijvingsgeld moet betalen gezien hij steun trekt van het ocmw) om in zijn bestaansmiddelen te voorzien. Derhalve voldoet hij inderdaad niet meer aan de voorwaarden om als student het verblijfsrecht te behouden.

Betrokkene kan evenmin het recht op verblijf verder uitoefenen als werkzoekende gezien hij niet kan overtuigen een reële kans op tewerkstelling te maken overeenkomstig art. 40, §4, 1°. Betrokkene bewijst weliswaar ingeschreven te zijn als werkzoekende bij de VDAB, maar blijkt helemaal niet beschikbaar voor de Belgische arbeidsmarkt. Hij moet eerst nog Nederlands leren en een opleiding tot dakdekker volgen, alvorens hij ook maar de kans zal krijgen zich kandidaat te stellen voor een job. Gezien betrokkene intussen reeds meer dan een jaar in België verblijft, als 'student' enkel een inburgeringscursus heeft gevolgd en ingeschreven werd als werkzoekende op aandringen van het OCMW, is het niet onredelijk te stellen dat betrokkene intussen toch al heel wat verder zou mogen staan in zijn zoektocht naar werk.

Gezien betrokkene op geen enkele manier meer voldoet aan de voorwaarden zoals in artikel 40 § 4 opgenomen en hij (als student) een onredelijke belasting vormt voor het sociaal bijstandstelsel van België kan overeenkomstig artikel 42 bis § 1 van de wet van 15-12-1980 een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie.

Betrokkene "H.D.V.D.C. (...)" verkreeg het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie overeenkomstig artikel 40 bis § 2, 3°. Gezien de intrekking van de verklaring van inschrijving van de vader, dient ook het verblijf van de minderjarige te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42 ter § 1, 1° en in het belang van het kind, gezien het niet opportuun is het kind van zijn vader te scheiden."

2. Over de ontvankelijkheid

De verweerder werpt in zijn nota een exceptie van niet-ontvankelijkheid op omdat het verzoekschrift geen uiteenzetting van de feiten bevat die aanleiding hebben gegeven tot de *in casu* bestreden

beslissing. Hij stelt immers dat het verzoekschrift op basis van artikel 39/69 van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid deze bepalingen moet bevatten.

De Raad wijst er echter op dat de op straffe van nietigheid voorgeschreven vermeldingen van een verzoekschrift er dienen voor te zorgen dat de procesgang op een vlotte wijze gebeurt. Dit maakt dat sommige van deze vermeldingen gelet op het doel ervan soepel geïnterpreteerd kunnen worden in die zin dat de minste miskening of verzuim niet tot de nietigheid van het beroep moet leiden en dat het dus relatieve nietigheden betreffen en geen absolute.

In casu oordeelt de Raad dat de bepalingen van artikel 39/69 van de vreemdelingenwet zijn ingevoerd om hem, alsook de andere partijen in het geding, de nodige informatie te verstrekken om het beroep te kunnen behandelen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de feiten en middelen samen heeft uiteengezet onder het punt III. IN RECHTE in het verzoekschrift. Hierdoor heeft verzoeker de Raad en de verwerende partij ingelicht over de juiste toedracht van het geschil waardoor het doel van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet bereikt (RvS 22 december 2003, nr. 126 721).

De opgeworpen exceptie wordt dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

“III. IN RECHTE

1. Op 27.07.2009 diende verzoeker een aanvraag tot verklaring van inschrijving in als student. Hij bewam de E-kaart per 08.10.2009.

2. Op 30.06.2010 deed verzoeker een aanvraag van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende, waarbij hij zijn inschrijvingsbewijs bij de VDAB als werkzoekende voorlegde.

3. Verzoeker heeft een niet-erkend diploma als Ingenieur in de Bouwkunde op zak; in het lijn van dit diploma wenst verzoeker een technische opleiding bij de VDAB volgen die bovendien veel tewerkstellingskansen zou beiden op de arbeidsmarkt. Verzoeker had voordien reeds een cursus Nederlands gevolgd, doch de VDAB achtte het aangewezen dat verzoeker voorafgaandelijk aan de opleiding van dakdekker zelf een cursus Nederlands voor technische beroepen zou volgen. Deze pre-opleiding Nederlands voor technische beroepen startte in september 2010 en het einde van deze opleiding is voorzien in december 2010.

De opleiding gaat iedere werkdag door in de voormiddag van 8u45 tot 11u45.

4. Teneinde ondertussen in zijn financiële situatie te kunnen voorzien, heeft verzoeker ondertussen een overeenkomst als uitzendkracht afgesloten bij Startpeople en is hij sedert 22.11.2010 geregeld aan het werk. Hij doet nachtwerk (van 21 u tot 5 u), waardoor hij 's morgens zijn opleiding kan volgen én op die manier in zijn eigen kosten kan voorzien, zonder afhankelijk te zijn van het Belgische sociale bijstandstelsel.

Verzoeker woont overigens in bij zijn zus, die een eigen inkomen heeft, en aldus eveneens kan bijspringen indien nodig.

Verzoeker beantwoordt wel degelijk aan de voorwaarden van artikel 40, §4, 3° van de Wet van 15.12.1980 en voldoet zelfs aan de voorwaarden omschreven in artikel 40, §4 1° van dezelfde wet, nu hij bewijst wel degelijk een tewerkstelling te kunnen bemachtigen.

Verzoeker wenst evenwel zijn tewerkstellingskansen te maximaliseren door een opleiding als dakdekker te volgen, hetgeen enigszins in het verlengde ligt van zijn beroepskwalificatie als Ingenieur Bouwkunde. Dit technisch beroep is immers gegeerd op de Belgische arbeidsmarkt.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft aldus zowel de artikel 40, §4, 1° en 4° van de Wet van 15.12.1980 geschonden door te oordelen dat verzoeker afhankelijk is van het Belgisch sociaal bijstandstelsel terwijl dit hic et nunc NIET het geval is en door te oordelen dat hij nog niet in staat zou zijn een tewerkstelling te vinden, terwijl verzoeker de bewijzen voorlegt dat hij wel degelijk in staat is om een tewerkstelling te bemachtigen.

5. Verzoeker voldoet aldus wel degelijk aan de voorwaarden van artikel 40, 6 4 van de Wet van 15.12.1980, zodat de genomen beslissing dd. 03.11.2010 dient vernietigd te worden, zowel in zijn hoofde als voor zijn dochter V. D. C. H. D. (...).”

3.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat, zoals uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt, verzoeker in het verleden ten laste is gevallen van het OCMW terwijl hij nochtans een

verblijfsrecht had bekomen als student waarbij de wet uitdrukkelijk bepaalt dat een student over voldoende bestaansmiddelen dient te beschikken. Dit heeft verzoeker er kennelijk niet van weerhouden om bij het OCMW te gaan aankloppen. De verwerende partij stelt vast dat verzoeker deze vaststellingen niet betwist. Hij kan dan ook niet ernstig voorhouden wel te hebben voldaan aan de wettelijke bepalingen terzake nu uit het administratief dossier duidelijk is gebleken dat verzoeker ten laste kwam van het sociaal bijstandsstelsel. Het gegeven dat verzoeker *hic et nunc* niet meer ten laste zou vallen van de Belgische Staat wordt niet alleen niet gestaafd maar is volgens de verwerende partij ook volledig irrelevant. De gemachtigde van de staatssecretaris kan immers slechts rekening houden met de voorliggende stukken van het dossier op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing nam. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. In verzoekers middel is met deze regel geen rekening gehouden waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden. De verwijzing naar verzoekers huidige tewerkstelling doet in het kader van voorliggende annulatieprocedure dan ook niet ter zake en kan niet dienstig worden aangevoerd. De verwerende partij wijst er op dat op basis van de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat verzoeker niet kan overtuigen een reële kans te maken op een tewerkstelling. Het oordeel van de gemachtigde is allerminst onredelijk te noemen. Verzoeker toont met zijn vage beschouwingen geenszins het tegendeel aan. Op basis van de stukken van het administratief dossier is het oordeel van de gemachtigde in alle redelijkheid en zorgvuldigheid tot stand is gekomen. Verzoekers verwijzing naar een tewerkstelling die tot stand zou zijn gekomen na datum van de bestreden beslissing kan hieraan geen afbreuk doen nu de gemachtigde slechts rekening kan houden met de stukken die hem bekend waren.

3.3. In zijn repliekmemorie antwoordt verzoeker als volgt op de nota van de verwerende partij:

“Verweerder stelt dat concluant niet heeft voldaan aan de wettelijke bepalingen terzake.

Concluant voldeed op het ogenblik van zijn initiële aanvraag dd. 27.07.2009, dwz een aanvraag als student, wel degelijk aan de wettelijke bepalingen, zoniet zou verweerder geen verblijfsvergunning hebben afgeleverd.

De voorwaarde dat de aanvrager niet afhankelijk is van het sociale bijstandsstelsel in België geldt bij de aanvraag; de vereiste van voldoende bestaansmiddelen belet niet dat de EU-student op een bepaald moment een beroep doet op OCMW-steun.

De tweede aanvraag, voorwerp van de beslissing dd. 03.11.2010, heeft betrekking op een inschrijving als werknemer/werkzoekende.

Verweerder heeft arbitrair beslist dat concluant onvoldoende overtuigend overkwam om een reële kans te maken op tewerkstelling. Verweerder baseerde zich hiervoor op het gegeven dat vanuit de VDAB was gesuggereerd om voorafgaandelijk aan de technische opleiding van dakdekker een cursus Nederlands te volgen. Deze cursus Nederlands was evenwel een specifieke cursus, met name gericht op het aanleren van het typische Nederlandse vakjargon waarover concluant best dient te beschikken om de technische opleiding met succes te kunnen vervullen. Een specifieke technische taal cursus dient onderscheiden te worden van de door concluant gevolgde Nederlandse lessen in het kader van zijn inburgeringscursus.

Dit gegeven was klaarblijkelijk voor verweerder voldoende om te oordelen dat concluant niet rijp was voor de arbeidsmarkt; de door concluant voorgelegde stukken dateren uiteraard van na de aangevochten beslissing, doch bewijzen dat verweerder een verkeerde beoordeling heeft gemaakt en aldus een inschattingsfout heeft gemaakt omtrent de tewerkstellingsmogelijkheden in hoofde van concluant.

Verweerder heeft onvoldoende zorgvuldig gehandeld bij het nemen van haar beslissing dd. 03.11.2010, nu concluant heeft bewezen dat hij wel degelijk probleemloos een tewerkstelling kan bemachtigen en hij voldoende is gevorderd in zijn zoektocht naar werk!

Verweerder heeft artikel 40, § 4, 1° en 4° van de Wet van 15.12.1980 geschonden door op onzorgvuldige wijze een ernstig onderzoek te voeren naar de kansen van concluant op de arbeidsmarkt. Concluant heeft het tegendeel bewezen.”

3.4. Verzoeker van Spaanse nationaliteit heeft als burger van de Unie een verblijfsrecht verkregen op basis van artikel 40, § 4, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet als student. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

(...).

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschafft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.”

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een beslissing overeenkomstig het model van bijlage 21 betreft, met name een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de bestreden beslissing blijkt dat zij is genomen in uitvoering van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit. Dit artikel bepaalt het volgende:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

Voor genoemd artikel 54 verwijst naar de artikelen 42bis, 42ter en 42quater van de vreemdelingenwet. De in voorliggend geval relevante bepaling is artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

“§1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, 3° van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarden voor verblijf in het Rijk als student.

Uit de stukken van het dossier, meer bepaald een attest van het CVO van 24 september 2010 waaruit blijkt dat verzoeker een geldig attest leefloon heeft waardoor hij een vrijstelling krijgt op het inschrijvingsgeld en dat de onkostennota voor het handboek mag overgemaakt worden aan het OCMW Langemark en het inschrijvingsbewijs bij de VDAB van 17 mei 2010 waaruit blijkt dat verzoeker zich heeft ingeschreven als werkzoekende op vraag van het OCMW, blijkt dat verzoeker een leefloon ontvangt van het OCMW. Het getuigt van een correcte feitenvinding dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarde van het beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat hij ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel zodat hij niet meer als student kan worden beschouwd en niet meer voldoet aan de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht als student in België in de hoedanigheid van burger van de Unie.

De vreemdelingenwet schrijft *in casu* in artikel 42bis, § 1 uitdrukkelijk voor welke beslissing dient te worden genomen in het geval, naar aanleiding van een controle door de staatssecretaris of zijn gemachtigde, niet meer wordt voldaan aan de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht als student in het Rijk.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij wel degelijk beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, 3° van de vreemdelingenwet. Hij stelt immers dat hij een cursus Nederlands voor technische beroepen is gaan volgen omdat de VDAB dit aangewezen vond voorafgaandelijk aan de opleiding van dakdekker. Teneinde ondertussen in zijn financiële situatie te kunnen voorzien, heeft verzoeker een overeenkomst als uitzendkracht afgesloten bij Startpeople en is hij sedert 22 november 2010 geregeld aan het werk. Hij zegt dat hij nachtwerk doet waardoor hij 's morgens zijn opleiding kan volgen én op die manier in zijn eigen kosten kan voorzien zonder afhankelijk te zijn van het Belgische sociale bijstandsstelsel. Verzoeker wijst er bovendien op dat hij bij zijn zus woont die een eigen inkomen heeft en aldus eveneens kan bijspringen indien nodig is. Hij brengt bij zijn verzoekschrift een kopie van het interim contract en bewijs van tewerkstelling bij.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat verzoeker met zijn uiteenzetting niet betwist een leefloon te hebben ontvangen van het OCMW en dat hij dus niet betwist niet aan één van de voorwaarden te

voldoen om als student het verblijf te kunnen behouden, namelijk over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij sedert 22 november 2010 geregeld werkt om in zijn financiële situatie te kunnen voorzien, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing dateert van 3 november 2010 en aan verzoeker ter kennis werd gebracht op 17 november 2010. Uit de stukken die verzoekschrift bij zijn verzoekschrift voegde, blijkt dat de overeenkomst voor uitzendarbeid die verzoeker met Startpeople aanging, dateert van 19 november 2010. Dit is dus van na de bestreden beslissing. Ook het feit dat hij sedert 22 november 2010 geregeld werkt, dateert van na de bestreden beslissing.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de beëindiging van het verblijfsrecht in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624). De Raad dient voor de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht, zich dan ook te plaatsen op het ogenblik van de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing niet meer voldoet aan de voorwaarden zoals in artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet opgenomen en hij als student een onredelijke belasting vormt voor het sociaal bijstandstelsel van België. Bijgevolg kon verweerder verzoekers verblijf beëindigen op grond van artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in de repliekmemorie voorhoudt dat de voorwaarde van het niet afhankelijk te zijn van het sociaal bijstandstelsel enkel geldt ten tijde van de aanvraag en niet later, strookt dit niet met de bewoordingen van artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet: “ *Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien (...) of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.*” Verzoeker kan niet gevolgd worden in deze kritiek.

Verzoeker stelt vervolgens in zijn verzoekschrift dat hij wel degelijk beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet, nu hij bewijst wel degelijk een tewerkstelling te kunnen bemachtigen.

Artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:
1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;
(...)”

Verzoeker die zich op dit artikel wenst te beroepen, dient aldus bewijzen bij te brengen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.

In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld: “*Betrokkene kan evenmin het recht op verblijf verder uitoefenen als werkzoekende gezien hij niet kan overtuigen een reële kans op tewerkstelling te maken overeenkomstig art. 40, §4, 1°. Betrokkene bewijst weliswaar ingeschreven te zijn als werkzoekende bij de VDAB, maar blijkt helemaal niet beschikbaar voor de Belgische arbeidsmarkt. Hij moet eerst nog Nederlands leren en een opleiding tot dakdekker volgen, alvorens hij ook maar de kans zal krijgen zich kandidaat te stellen voor een job. Gezien betrokkene intussen reeds meer dan een jaar in België verblijft, als 'student' enkel een inburgeringscursus heeft gevolgd en ingeschreven werd als werkzoekende op aandringen van het OCMW, is het niet onredelijk te stellen dat betrokkene intussen toch al heel wat verder zou mogen staan in zijn zoektocht naar werk.*”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich op maandag 17 mei 2010 op vraag van het OCMW heeft ingeschreven bij de VDAB. Uit geen enkel stuk uit het administratief dossier blijkt

dat verzoeker aantoont dat hij een reële kans maakt om te worden aangesteld. Er zit wel een bewijs van inschrijving in het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoeker een opleiding 'Nederlands voor anderstaligen in technische opleiding' als voorbereiding op de gespecialiseerde opleiding 'dakwerker' gaat volgen. Op 30 september 2010 stuurt de VDAB een fax naar verzoeker waarin zij stelt dat een werkzoekende die bij hen een opleiding dakwerker volgt, moet rekenen op een opleidingsduur van gemiddeld zes maanden alvorens men klaar is voor de arbeidsmarkt binnen dit beroep. In het administratief dossier zit verder een schrijven van de VDAB d.d. 12 oktober 2010 waarin deze stelt dat zij wel een opleiding kunnen voorzien en kunnen helpen om een gepaste job te vinden maar dat zij niet vooraf een job in het aangeleerde vak kunnen verzekeren, het is uiteindelijk de werkgever zelf die beslist wie hij al dan niet in dienst neemt. Zoals hiervoor reeds werd uiteengezet, blijkt uit de stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt dat verzoeker pas na de bestreden beslissing een overeenkomst voor uitzendarbeid aanging met Startpeople en dus ook pas na de bestreden beslissing geregeld werkt. De Raad dient voor de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht, zich te plaatsen op het ogenblik van de bestreden beslissing. Op het ogenblik van de bestreden beslissing had verzoeker geen bewijzen bijgebracht dat hij een reële kans maakte om te worden aangesteld. Gelet op het voorgaande is het dus niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat verzoeker niet het recht op verblijf als werkzoekende kan uitoefenen.

Het kan niet aan de gemachtigde worden verweten geen rekening te hebben gehouden met het feit dat verzoeker na de bestreden beslissing een overeenkomst voor uitzendarbeid aanging met Startpeople en met het feit dat hij sinds 22 november 2010 geregeld werkt. Het is immers onmogelijk voor de gemachtigde om bij het nemen van de bestreden beslissing rekening te houden met feiten die eventueel in de toekomst zouden kunnen plaatsvinden.

Het is aldus evenmin kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te oordelen dat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker met de uiteenzetting in zijn verzoekschrift en het bijbrengen van een aantal stukken tracht een nieuwe beoordeling van zijn verblijfsrecht te verkrijgen, wijst de Raad er op dat wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is

Nu het hoofdmotief van de bestreden beslissing strookt met alle wettelijke bepalingen ter zake, stelt de Raad vast dat verzoekers overige kritiek niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.

De schending van de door verzoeker aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

Waar verzoeker in zijn repliekmemorie de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zou aanvoeren, wordt opgemerkt dat verzoeker de schending van dit beginsel niet heeft aangevoerd in het middel maar slechts voor het eerst in de repliekmemorie. Een nieuw middel kan slechts voor het eerst in de repliekmemorie worden aangevoerd wanneer het niet kon worden aangevoerd in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens daartoe niet bekend waren of wanneer het een middel betreft dat de openbare orde raakt (RvS 30 januari 2004, nr. 127 639). Hetzelfde kan worden gesteld voor een nieuwe bijkomende grondslag van het middel (RvS 10 maart 2004, nr. 129 036) Dit is in casu niet het geval, zodat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet op ontvankelijke wijze wordt aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET